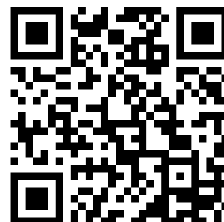
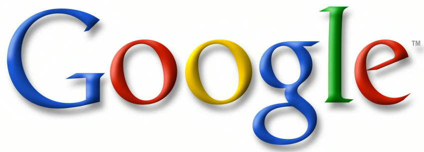
This is a reproduction of a library book that was digitized by Google as part of an ongoing effort to preserve the information in books and make it universally accessible.

Google™ books

https://books.google.com

Dette er en digital kopi af en bog, der har været bevaret i generationer på bibliotekshylder, før den omhyggeligt er scannet af Google som del af et projekt, der går ud på at gøre verdens bøger tilgængelige online.

Den har overlevet længe nok til, at ophavsretten er udløbet, og til at bogen er blevet offentlig ejendom. En offentligt ejet bog er en bog, der aldrig har været underlagt copyright, eller hvor de juridiske copyrightvilkår er udløbet. Om en bog er offentlig ejendom varierer fra land til land. Bøger, der er offentlig ejendom, er vores indblik i fortiden og repræsenterer en rigdom af historie, kultur og viden, der ofte er vanskelig at opdage.

Mærker, kommentarer og andre marginalnoter, der er vises i det oprindelige bind, vises i denne fil - en påmindelse om denne bogs lange rejse fra udgiver til et bibliotek og endelig til dig.

Retningslinjer for anvendelse

Google er stolte over at indgå partnerskaber med biblioteker om at digitalisere offentligt ejede materialer og gøre dem bredt tilgængelige. Offentligt ejede bøger tilhører alle og vi er blot deres vogtere. Selvom dette arbejde er kostbart, så har vi taget skridt i retning af at forhindre misbrug fra kommerciel side, herunder placering af tekniske begrænsninger på automatiserede forespørgsler for fortsat at kunne tilvejebringe denne kilde.

Vi beder dig også om følgende:

- Anvend kun disse filer til ikke-kommercielt brug
  Vi designede Google Bogsøgning til enkeltpersoner, og vi beder dig om at bruge disse filer til personlige, ikke-kommercielle formål.
- Undlad at bruge automatiserede forespørgsler
  Undlad at sende automatiserede søgninger af nogen som helst art til Googles system. Hvis du foretager undersøgelse af maskinoversættelse, optisk tegngenkendelse eller andre områder, hvor adgangen til store mængder tekst er nyttig, bør du kontakte os. Vi opmuntrer til anvendelse af offentligt ejede materialer til disse formål, og kan måske hjælpe.
- Bevar tilegnelse
  Det Google-"vandmærke" du ser på hver fil er en vigtig måde at fortælle mennesker om dette projekt og hjælpe dem med at finde yderligere materialer ved brug af Google Bogsøgning. Lad være med at fjerne det.
- Overhold reglerne
  Uanset hvad du bruger, skal du huske, at du er ansvarlig for at sikre, at det du gør er lovligt. Antag ikke, at bare fordi vi tror, at en bog er offentlig ejendom for brugere i USA, at værket også er offentlig ejendom for brugere i andre lande. Om en bog stadig er underlagt copyright varierer fra land til land, og vi kan ikke tilbyde vejledning i, om en bestemt anvendelse af en bog er tilladt. Antag ikke at en bogs tilstedeværelse i Google Bogsøgning betyder, at den kan bruges på enhver måde overalt i verden. Erstatningspligten for krænkelse af copyright kan være ganske alvorlig.

Om Google Bogsøgning

Det er Googles mission at organisere alverdens oplysninger for at gøre dem almindeligt tilgængelige og nyttige. Google Bogsøgning hjælper læsere med at opdage alverdens bøger, samtidig med at det hjælper forfattere og udgivere med at nå nye målgrupper. Du kan søge gennem hele teksten i denne bog på internettet på `http://books.google.com`

Digitized by Google

Digitized by Google

Krakes Maal

eller

Regner Lodbrogs Dødssang.

Oversat paa Dansk

af

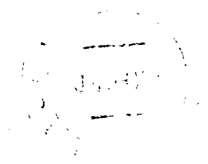
Christen Berntzøn.

1652.

Ny Udgave.

Kjøbenhavn.
Forlagt af G. E. C. Gad.
Thieles Bogtrykkeri.
1877.

Digitized by Google

Digitized by Google

Fortale.

Rasmus Nyerup, som paa saa mange Maader har virket for at frede om den ældre danske Literatur, har Fortjenesten af at have henledet Opmærksomheden paa det lille Skrift, som nu efter 225 Aars Forløb fremtræder i en ny Udgave. Han lod i Juni 1819 i Tidsskriftet Dansk Minerva, S. 481—524, trykke en lille Afhandling med Titel: „Bildur Danskur en Bogruin eller Regner Lodbrogs Dødssang. En Forelæsning af R. Nyerup", og i denne Forelæsning behandler han det nævnte Digt saavel i æsthetisk som i historisk Henseende. Men han dvæler naturligvis ved selve „Ruinen", og fortæller, at Bogen „Bildur Danskur", da han første Gang saa den tyve Aar tidligere, var i en overmaade beklagelig Tilstand, og at den siden da var svunden meget ind. Bogen er i de henimod tresindstyve Aar, som ere forløbne, efterat Nyerup sidste Gang havde den i sin Haand, atter svunden saa meget ind, at det var paa høje Tid at den blev optrykt, selv med Fare for at den skulde smuldre noget itu ved den derved uundgaaelige hyppige Berøring. Thi den vil snart blive til Støv. Store Partier af den mangle, næppe et Blad er fuldstændigt; hver Gang Bogen aabnes, flyve Smaastykker Papir ud af den. Til alt Held er der i 17. og 18. Aarhundrede taget Afskrifter af Bogen, som vel ikke ere bogstavrette, men som dog have gjort det muligt, at udgive den gamle Oversættelse fuldstændig, og det ny Optryk fremtræder da saa nogenlunde i nøjagtig Efterligning af den originale Bog. Denne tilhører det store kongelige Bibliothek. Hielmstierne har ejet den (Hielmstiernes Bogsamling, I, S. 336, Nr. 59), og dette Exemplar er, saavidt vides, det eneste, som i lange Tider har været bevaret. Bogen er ikke forsynet med Angivelse af Bogtrykker eller Trykkested, og det er vanskeligt at afgjøre, hvor og af hvem den er trykt. Bogtrykkeren har ikke været nogen stor Mester, hans Skrift har været slidt og uren. Skulde Bogen være trykt i Aarhus i Hans Hansen Skaanings Bogtrykkeri? Det kan vist med nogen Rimelighed antages, at Bogen kun har været trykt i et ringe Antal Exemplarer, thi skjøndt jeg har gjennemgaaet mangfoldige danske Auktionskataloger lige fra de tidligste Tider, har jeg dog aldrig fundet Titlen „Bildur Danskum". Afskrifterne findes i det store kongelige Bibliothek, Thottske Samling, Folio, Nr. 779, og i Universitetsbibliotheket, Add. Add. 4°, Nr. 28.

Det har ikke været muligt, at finde Oplysninger om Oversætteren: Christen Berntßøn, som jo efter det paa Titelbladet tilføjede Ord Wiborg: maa have været født i Viborg. Professor P. G. Thorsen har fremsat den Formodning for mig, at han mulig er den Mand, som i en Fortegnelse over Disciple fra Ribe Skole, der have deponeret ved Kjøbenhavns Universitet, findes anført under Aaret 1638 med Navnet: Christoph. Bernhardi Viburg. (Ribe Kathedralskoles Program, 1837, S. 10.) Christen Berntßøn har ikke udgivet andre Skrifter, hans literaire Kundskab og Dygtighed kan ene bedømmes efter hans Oversættelse af Krakes Maal. I Fortalen siger han, at Oluf Worm har givet ham det Raad, at lempe sig efter den gamle Stil; han har altsaa staaet i Forbindelse med denne berømte Lærde, om end vist kun i ringe Grad; Worm

Digitized by Google

har intet Sted nævnet ham. Om Christen Berntßøn har kunnet det islandske Sprog, er tvivlsomt. Worm havde udgivet den gamle Text — med Runer (Danica Literatura 1636, S. 197—226, og 1651, S. 182—206) og ledsaget den med latinsk Oversættelse og Forklaring af Magnus Olassen, og det er ikke usandsynligt, at det er denne latinske Oversættelse, som Christen Berntßøn har oversat paa Dansk, ligesom hans Anmærkninger hyppig ere hentede fra Olassens. Oversættelsen er i høj Grad fri. Men erindres det, at det er den første danske Oversættelse af et oldnordisk Kvad, som her foreligger, fremkommen paa en Tid, da Kjendskabet til det islandske Sprog var ringe, og da det danske Sprog endnu lagde mange Hindringer i Vejen, vil Kritiken vistnok indrømme Christen Berntßøn nogen Fortjeneste. Nyerup har uden Tvivl Ret, naar han antager, at „Bildur Danskum" er en Trykfejl for „Bildur Danskur"; det Første kan ikke oversættes ved: den danske Bilde eller Kaarde. Men Nyerup har Uret i at antage, at der er en Trykfejl i den Linie, hvor Melodien angives, nemlig „Krigs Vise" for „Kjærligheds Vise". Professor S. Grundtvig har henvist mig til et Haandskrift, hvor den Vise findes, som har tjent Oversætteren som Forbillede, hvad Versformen angaar. Vibeke Bilds større Foliovisebog (Thottske Samling, F., Nr. 778) begynder med en Vise: Karlens Ord til Pigen, en Vexelsang, i hvilken Pigen inderlig, men forgjæves søger at holde Karlen tilbage, som higer efter at gaa i Krig. Det første Vers lyder saaledes:

Allerkiereste Hierte, Huad ber i for smerte
Melancholj,
Huad mon eder schade: Menß i saa lader
och sørger frj.
Er eder gangitt saa megitt Imod
Kand der dog ey paa Raadis bod.

Peder Syv optog i sin Samling Udvalde danske Viser, Kbh. 1695 (S. 431—440) Regner Lodbrogs Sang i Ormegaarden „i det nu brugelige sprog, lidet anderledis, hvor fornødent gjordes, end jeg den haver fundet udsat for mig". Denne Udsættelse, som Peder Syv ikke nærmere betegner, er Christen Berntßøns. 1819 udgav Nyerup den paa lignende Maade i Dansk Minerva, S. 511—24 med Overskriften: „Skyggerids eller Paraphrase af Regner Lodbrogs Bjarkemaal forfattet fra Tid til anden af Christen Berntßøn, Peder Syv og Rasmus Nyerup".

Vignetten paa Titelbladet, som fremstiller en Kamp mellem Christne og Tyrker, er i Originalen meget slet trykt, og dertil mangler et stort Stykke af den. Jeg har fundet den samme paa Titelbladet af et tysk Skrift om den Fæstning Goletas Erobring, trykt 1574 i Hamborg af Nicolaus Wegener, og derefter er Vignetten til den ny Udgaves Titelblad tegnet og skaaret.

Januar 1877.

Chr. Bruun.

Digitized by Google

BILDUR DANSKUM

Det er

Den danske BILDE eller Kaarde

Præsenterende

En gamle Kiempe Vise om danske Mands

tapperhed oc mandelige gierninger, dictet aff REG-
NER LODBROG en Enevolds Konge vdi
Danmarck: Oc nu nyeligen paa den danske Sprock som nu
brugelig er, aff den gamle w=sædvanlige danske udsat. Med smaa
forklaringer vdi Brederne huor behoff gioris.

Aff

Christen Berntszon Wiborg:

Hør, Danske Mand, gack ey forbi,
It Øye kast kun først her i,
Om du har lyst til Priis oc Dyd,
Læß mig, det skal dig ey fortryd'.

Prentet Aar, 1652.

Digitized by Google

Til den gunstige Læser.

DE viit berømte Lacedæmonier i gamle dage vilde forsøge at skærpe oc hærde deris Vngdom, som befantis meget vanartig: Derfore siunge de icke andre Viser vdi deris Gilder oc Samquemb, end dennem som vare lagde om deris Loff oc Prijs som haffde voffuet sig Mandeligen oc Tapperligen, oc tuert imod, om deris Skam oc Vanære som intet drabeligt eller Loffværdigt haffde vdrettet, paa det at Vngdommen der ved, til dyd oc berømmelse att effterstræbe, skulde dis mere inflammeris oc optendis. Det samme haffver oc været brugeligt hoß oß i forrige tider, om voris gamle danske Kiemper oc Helte oc sandelig saadan skick, naar den retteligen brugis, er ingenlunde at laste, eller for nogen GVds fortørnelse at regne. Thi saadan lystighed er ligesom Veckeren vdi it Seyerverck, der lader Vngdommen icke soffve hen vdi vanartigheds oc fulheds slemme, lastelige oc forgifftige Søffn. Iblant andre saadanne voris gamle dicter oc Viser er denne efftersølgende en meget besynderlig, huilcken en aff voris gamle danske Konger ved Naffn Regner Lodbrog i sin Fængsel kort for han døde self hafver lagt, om sin oc sine danske Mends Manddom oc Krigsbedriffter. Der findis vdi hende mange victige oc besynderlige Betænkninger, som ere ligesom Sterckodders gloende Mijlkul for den Liebhabende oc Cavalliersk vngdom. Oc efterdi den gamle danske, som paa den tid var brugelig her i Danmarck, er nu her v=brugelig oc kand icke letteligen forstaaes, sampt oc efftersom her findis vdi dette Rige mange Erlige Knaber som hâr stor lyst til saadan videnskab, da haffver jeg mig foretaget, den paa saadan danske som nu i brug hoß oss er, at offversætte, oc dog effter Hædr: oc Høyl: Mand D. Oluff Worms raad, lempet mig ocsaa nogenledis efter den gamle Stijl, det meste mueligt var. Men til dis bedre opliusning vdi denne dict, vil jeg tilforne hafve den fromme læser errindret, at denne Kong Regner var Kong Sivord Rings Søn aff Danmarck, oc efterfulde Krigen strax fra sine vnge Aar saa lenge som hand leffde, ja brugte sig altid mandeligen imod sine oc Rigens Fiender. Hand haffde Tolff Sønner, Nemmelig: Fridleff, Rathbart,

Dun,

Digitized by Google

Dun, Dunvarth, Iffuer, Biørn Iernside, Agner, Sivord Snogøye, Regnholt, Vitserck, Erick Værhat oc Ubbe, som mozen alle bleffve Konger i disse omliggende Lande, Scotland, Engeland, Irland, Suerig oc Danmarck, men Vitserck var Konge omkring Constantinopel. Med disse sine Tolff Sønner udrettede Kong Regner store ting baade uden oc inden Lands, men hvorfor hand bleff kaldet Lodbrog, vil jeg nu fortelle.

Kong Heroth i Suerig fant engang To Orme udi Skoffven, huilcke hand antvordede sin Daatter Thore at opføde som hun oc giorde indtil hun huer dag maatte giffve dennem en Oxekrop at æde. Paa det sidste bleffve de saa store oc skadelige at de forgaffue Lufften oc ingen kunde være nær hoss dennem. Thi lod Kong Heroth udraabe offver alle Lande, at huo der kunde dræbe disse To forgifftige Bæster, den vilde hand giffve sin Daatter, som var meget skiøn, til Ecte. Mange forsøgte disse Orme, men badte intet paa dennem. Men Kong Regner fick ald Sagens beskaffenhed at vide, lod sig giøre Klæder oc Hoser aff Skind oc vende det laadene ud. Derefter Seylede hand til Suerig om Vinteren, dyppede sig udi Vand, oc lod sine laadne Klæder hart befrysse med Iiß at intet Eder skulde trenge sig der igiennem, gick saa fort til Kongens Gaard med sin Glafvind i Haanden oc sin Suærd ved sin side. Der komme Ormene skridendes imod hannem oc begynte baade at sla oc bide oc udskiude Forgifft paa hannem, men hand væriede sig med sine Iißslagne Klæder. Oc paa det sidste fick hand ram til med sit Glaffvind, støtte Hiærttet igiennem paa dem begge, vant oc fick saa Iomfruen. Kong Heroth forundrede sig paa Regners Klæder oc aff skiemt kaldede hannem Lodbrog, men Regner tog gierne imod det bjnaffn, oc bar det med ald ære oc hæder til sin døde Dag. Mere om hans mandelige bedrifften oc frimodige Endeligt findis udi Visen, og i Bredderne ved Visen antegnet, hoss de Latijnske Bogstafver. Det skal være hen ved 795. Aar siden hand giorde denne Vise. Jeg bringer den her for dagen, icke at jeg vil raade nogen til hans Immanitet oc Hedensk grumhed, men langt mere til hans Krigs Dyd oc Tapperhed at efterfølge. Giører vel oc tager denne gang dette ringe til tacke, i ærlige danske Cavallerer, helst fordi det er en Antiqvitet, oc aff første udspring en mectig danske Kongis egen dict oc Composition, oc i det ringeste, naar i læser Visen, da Errindrer eder der ved hvad Danmarck oc en danske Mand har været i forrige tider.

Vel Vel Vel den som giør bistand
Guds ære oc sit Fæderneland!

Kand siungis som den Krigs Vise:
Allerkieriste Hiærte, Huad etc.

1. WI hugge med Kaarde,
To Orme saa suare
Jeg offvervand
I Suerigis Lande A
Oc Thore for sande B
Gick mig til Haand:
Hend' værd jeg tøcte
At tage i Faffn,
Saa vide gick røcte
Aff Lodbrogs Naffn. C

2. Wi hugge med Kaarde,
Fuld lidet til Aare
Jeg var den gang:
I Øster Strande D
Med Blodige Pande
Saa mangen Svam,
Der spiþes de Fugle
Saa meget wund
De Rodder vi Kuulte E
I Ørre Sund.

3. Wi hugge med Kaarde,
Paa Bagen mig naede
Kun Tiffue Aar
Der Otte Jareller F
Som armiste Træller
Størt Død til Jord:
Der luctis saa mangt
Et Øye til,
Det Spurtis vel langt
Jeg sige vil.

A Den Gamle danske kalder det Gavtlande, det er Gøtland, eller Gylland i Suerig.

B Thore det var Kong Heroths Daatter i Suerig, huilcken bleff giffuit Kong Regner for denne sin Manddoms Gierning som i Fortalen ommeldis.

C Regner bleff kaldet Lodbrog, fordi der hand stride med de To forgifftige Orme, da haffde hand Skindboxer oc Klæder paa, oc haffde vent det Laadne ud.

D Østersøen.

E Kuulte, det er begroffve. En Graff heder paa gammel danske Kuul eller Kubl.

F Jareller er Baroner eller Friherrer.

G Vore gamle Hedenske Kiemper hafde i alle disse Nordiske Lande, iblant andre Affguder, en besynderlig som heed Othin, hand var Krigs-Gud, som Mars hos de Latiner. Effter hans Død meente de at hand holdte en stattelig og prectig Kongehoff paa en synderlig sted, oc tog alle duelige Kiemper oc Krigsmænd hiem i sin Hoff, naar de døde, eller bleffve slagne i Krigen.

Digitized by Google

4. Wi hugge med Kaarder,
Oc Striden bleff haarder,
Til Othins Sal ned G
De Helsinger vandred', H
Vor Skibe de brammed'
Paa Vistel reed I
Da beed ven Odd
J Skiolde oc Brynje
Hver Bølge var Blod
Der Suærdet maa grinde. K

5. Wi hugge med Kaarde
Slet ingen sig sparde
Men huer maatte staae,
Heroth bleff slagen L
Den kieckiste Jarel M
Paa Bølgen Blae:
Ingen saa behende
Kund' føre sin Flod,
Oc møde sin Fiende
Med saa friit Mod.

6. Wi hugge med Kaarde
Oc Skiolde nedlagde,
Da rende den Spidtz
Med Jernet hin haarde
Foruden ald Naade
Saa mangen i bryst:
Der fick Kong Raffn
Sit Bane-Saar,
Oc Blodet off rand
Aff Hoffuet oc Haar.

7. Wi hugge med Kaarde,
Oc Raffnen sig spaade,

Til

H Skaaninger, sampt Hallands oc Blegindsfarer bleffue i gamle tider kallede Helsinger.

I Vistel er en Flod som begyndis i Sarmacien oc løber omkring Dantzig etc.

K Som de grumme Diur grinder oc viser Tænderne, oc bidis oc riffuis med hverandre.

L Heroth, Regners Dronnings Fader.

M Jarel, er en Baron eller Friherre.

Digitized by Google

Til fæden Brad,
Wi Ridde paa loffue
Vilde Diur aff Skoffue
En Daure laad:
Da fløye de Piile
Saa tycke som høe
Oc Buerne gliede
Der gick aff Rye.
8. Wi hugge med Kaarde.
Vor Suerde de raabte. N
I skarpen Sky,
Paa Viden Marcke O
Bleff Eystin nedpacket
Den Konning Fri:
Deris Guld wi rønned,
Deris Hiernemost,
Spranck ud i Strømme
Som Vand aff Post.
9. Wi hugge med Kaarder
Wi herded' vore Stager P
I Mandeblod.
Der Kløfves de Skiolde
For Borringholme
Af Piiler og Skud:
Paa Voldner wi laffde
Saa hart et Bad
De Høge og Raffne
Finge nock Mad.
10. Wi hugge med Kaarde
Den Striid aabenbare
Tog Offverhaand,
Der maatte da falde
Kong Freyer den bolde

N Klingede oc huinede.

O Oldheede i Skaanne.

P Spiude.

I Flan

Digitized by Google

I Flanderland:
De Pantzer oc Suerd
Var Blodig oc Rød,
Huer Jomfru begræd
Sin Festemands Død.
11. Wi hugge med Kaarde,
Slacted' inden Skibsborde
Foruden tal,
Ved Engelands Siide
Sex Dage wi Stride
Kong Waldid forfald
Der holte wi Messe
Oc Ottesang
Saa det i Feste
Oc Odden Klang. Q
12. Wi hugge med Kaarde,
Aff Suærdene haarde
Der regnet Blod,
De Høge fick Føde,
Oc Buerne Bøgde R
I Bardefiord:
De gifftige Pile
Saa hart paa beed,
Aff Panderne ilet
Den Blodig Sued. S
13. Wi hugge med Kaarde,
Vor Skiolde fri vare,
Det volte vor Konst
De Brynnier wi brødte,
De Hielmer affstøtte
Vden ald Gunst:
Det var saa væn
Som skiønnen Jomfrove: T

Q Kong Regner var en Hedning oc foractede den Christne Troe, derfor kalder hand Spaatteligen Striden en Suærdemeße eller Oddemesse.

R Skreege efter Mandeblod, som en Oxe bøger effter Vand.

S Blod aff Panderne.

T Dyd holder ald Beswær ickun for Lyst.

At

Digitized by Google

At legge i Sæng
Hoss sig at Soffue.

14. Wi hugge med Kaarde,
Saa Fienden erfarde
Vor Vabnestorm, V
Huo ey vndflyde,
Men oss vilde bide
Bleff Liff forlorn:
Det var som at Kysse
En Encke vng
Oc hende at Grysse
Alt for sin Mund.

15. Wi hugge med Kaarde,
Herthiofe sig vaarde,
Hand flyede med skam,
Paa Orckenøers Lande
Regnholt forsande X
Sit Hiærte Blod rand:
Da greb stoer Qvide
Den høye Flock
Thi Regnholt pleide
At skaffe dem nok.

16. Wi hugge med Kaarde
Den ene tverts offuer
Den anden Lae,
Men Jirlands Herre.
Torde ei vdskiære Y
Sin Fiendis Bag:
Kong Marstans Krop
Een Frokost bleff giort
For fastende Gorp. Z
J Vedrefiord.

V Heftig anfald i Krigen.

X En aff Kong Regners Sønner.

Y Naar de gamle v-Christne Kiemper offvervunde deris Fiender vdi Krigen, som de vare meget gramme paa, da vdskaare de deris Kroppe vnderligen udi Ørnis Figurer, til vanære oc skammelig Spectackel. Men Kongen aff Jirland haffde icke mod i Bryst til saadant, det er, hand var ingen god Krigsmand.

Z Gorp eller Corp er en Raffn.

Wi

17. Wi hugge med Kaarde,
Saa mangen Heldt vare
Der lode sit Liff
I Odde-Trætte, a
Agner da træffte b
It Suærd saa stiff:
Hand haffde giort mangen
God Krigsmand bang,
Men nu giordis hannem
Den Vey saa trang.

18. Wi hugge med Kaarde,
De Heldte saa haarde
Nock brockede i,
Oc Endils Vlffuer c
De leckere Smuler
Opslugde fri:
Naar Jomfru bær Vijn
Ey liffliger er
End den slacteri
I Skioldungers færd. d

19. Wi hugge med Kaarde,
Kong Harald Haarfaffre e
Hand falmed fast,
Hand pleide at gilli'
Nu endtis paa Tilli' f
Hans Liff med hast:
Der bucked' Kong Ørn
Paa Jilesund,
Med Baße oc Biørn
Wi baaris kund'. g

20. Wi hugge med Kaarde.
Saa Jernet hin haarde
I støcker braft,

a Odde-trætte er Striiden, naar Oddene paa Suerdene klinger paa huer andre, ligesom nogle Partier Larmer naar de Trættis oc Mundhuggis.

b Aff huilcken Skade hand døde dog icke, Thi hand var siden paa nogen kort tid Konge i Engeland effter at Kong Regner hans Faders Død var Heffnet.

c Endils Vlffue ere de grumme Fiske vdi Haffuet, Thi Endil er Haffguden som de Latiner kalde Neptunus.

d Skioldunger ere Danskemænd næffnede effter Kong Skiold.

e Harald Konge i Norge kallis Haarfafre aff sit gule oc faste Haar.

f Tillie bemercker her Bølger.

g Baaris er at biddis, Slidis oc riffuis som Biørne, Ulffve oc andre grumme Diur.

Tre

Tre Konger tillige
De maatte oss vige,
Oc holde fast:
De vare saa faa
Som qvade derved
De Jrlender laa
Som Slactet Fæ.

21. Wi hugge med Kaarde,
Skioldbidder wi baare h
Saa høyt i Sky,
Forgyldede Stage
Paa Pantzerne ragde,
J stycker gick de:
Mand kunde vel kiende
Om Hundrede Aar
Den platz huor denne
Skermytzel vaar.

h Skioldbidder ere breyder oc brede Kaarder, som kand bidde paa Hielm.

22. Wi hugge med Kaarde,
Een Harnisk drager
Er snarlig fey i
Om hand end mon være
J Oddenes Ele k
Den Geffuist paa leeg:
Hvo løber sin Vey
Hand sparis ey leng',
Reed mand fanger ey
Jomfru i Sæng.

i Den som skal snart Døe siges at være Fey.

k Saa hastig som en Ael eller Støbregn falder, saa Furieus faldis der an i Krigen: Derfore lignis hun ved en Ael eller Støbregn.

23. Wi hugge med Kaarde
Saa skal mand det raade
J Suærdetrock, l
At Karl imod anden
Oc Mand imod Manden
Kand staa i Trop:

l Suærdetrock er Strid og offentlig Feide, naar Suærdene vdtreckis.

Der

Digitized by Google

Der i mon Huile
Ret Adels Blod,
Huo Jomfru vil Gillie
Skal haffve Mod.

24. Wi hugge med Kaarde.
Dog Diiser hin snare m
Hâr vunden Spil,
Huort Skibnen vil trekke
Wi effter maa strecke
Jeg tenckte ey til
At Ella min Tarme n
Skuld' pine vd,
Der jeg kunde farffue
Hans Skib' i Blod.

25. Wi hugge med Kaarde,
Nu vil wi ey spare
Aff Hiærneskal o
Gaat Øl at Tylle,
Oc Halsen' at skylle
J Othins Sal:
Det er min Glæde
Foruden ald Tyst,
Der vil jeg Qvæde
Oc slycke min Tørst.

26. Wi hugge med Kaarder,
Ach viste min Maugrer p
Min Væ oc Qvaal,
De skulde vel blande
Til Ella forsande
Saa beest en Skaal:
Thi hand lader Ormer
Vdslide mit Liff,

m Diiser ere de Tre Gudinder som fingis aff Poeterne at vdspinde et Mennisskis Liff. oc giøre det langt eller kort, ligesom de vil.

n Ella, Konge i Engeland, paa hannem Feidede Regner, fordi de Frantzer haffde forjaget Jffuer, Regners Søn som var Konge i Engeland, oc sat denne Ella eller Hella til Konge i hans sted. Hannem fordreff Regner oc indsatte Jffuer igien, men Ella lod hannem icke sidde lenge. Der Faderen vilde det atter heffne, bleff hand Fangen, lagt i Fengsel, oc fick en gruelig Død. Thi Ella lod opskiere hans Bryst saa leffuendis som han var, oc kaste Øgler oc Hugorme need i hannem, som skulde plage hans Hiærte, fortære hans Leffver, ja Lungen oc det gandske Jndvold.

o Fordoms Kiemper troede at naar de effter Døden komme i Othins Hoff, skulle de haffue deris Hoffuitskaller til Drickekar, som de i Striden haffde nederlagt.

p Ved Maugrer forstaar hand Sønner, som skulde Heffne Død.

Mine

Digitized by Google

Mine Sønner i Stormer
Oc ypper Kiff.

27. Wi hugge med Kaarde,
Mit Liff nu gerade,
Paa Helding staar,
De Øgler oc Orme
Mit Hiærte bestorme,
Dog naar jeg faar
Min Sønners Suærd drucknet
I Ellæ Blod, q
Den Sorrig er slucket
Oc for mig Bod.

28. Wi hugge med Kaarde,
I Slactninger store
Halffhundred' oc en, r
Jeg tenckte ret aldrig
Jeg her skulle falle
Oc legge mine Been
Saa Vng jeg nam
At farffue mit Suærd s
Oc nappe i Gram
Om Land oc ær'.

29. Hæt op ô Rune, t
Nu lader jeg stunde
Til Othins Gaard,
Hand lader mig kalde
Offu'r Kiemper alle u
At sætte til Bord:
Huor der skal sucellis
Baad' Øl oc Miød,
Mit Liff nu Qvællis,
Jeg Leer dog født. x

q Hands ynsk gick ocsaa for sig: Thi tre aff hans Sønner, Nemlig Iffuer, Sigferd oc Biørn tilbøde Ella obenbare Krig og Feide, i huilcken de fangede hannem, lode opskiære hans Ryg vdi en Ørns Figur, oc strøde Salt vdi Saaret, at hans Pjne skulde vorde dis støre oc wlideligere.

r En oc Halfftresindstiffue Slactninger haffde Regner holdet offentlig imod sine Fiender, vnder oben oc vdslagne Fane.

s I Mandeblod.

t Rune er Visen i sig selff.

u Jo flere hand haffde Slactet vdi Krigen, jo høyere sæde haabede hand at faa blant de andre Kiemper vdi Othins Hoff.

x It fridskt Hiærte der da kunde Lee.

ENDE.

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

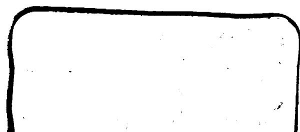
Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google